

11-12/2013

Masarykova ZŠ v Dolní Rovni

ŠKOLNÍ NOVINY

Zajímáš se o to, co se chystá ve škole?

Víš, co zajímá Tvé spolužáky?

Chceš poznat mnoho nového?

Chceš si hrát?

Tak neváhej a jdi do toho !!!!!!!!!!!!!

LISTOPAD 1989

je v myslích více než 30 milionů obyvatel. V tomto měsíci roku 1989 v podstatné části střední Evropy vyvrcholil proces rozpadu komunismu.

Dne 9. listopadu padla berlínská zeď. V Praze byla 17. listopadu, v den 50. výročí události listopadu 1939, policií brutálně zastavena studentská demonstrace a tím byl započat proces označovaný jako „Sametová revoluce“.

Dušičky

Památka zesnulých či lidově dušičky, která připadá na 2. listopadu, je v římskokatolické církvi dnem liturgického roku, kdy se církev modlí za zemřelé.

Památka se slaví od 10. století, v zemích s křesťanskou tradicí je zvykem během tohoto dne či období navštívit hřbitov a

rodinný hrob a rozsvítit na něm svíčku či položit živé květiny, což má symbolizovat víru ve věčný život a demonstrovat přesvědčení, že život hrobem nekončí.

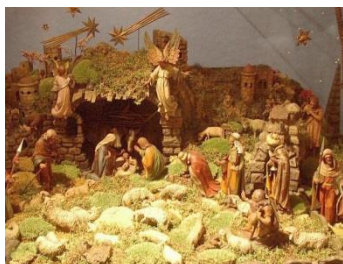

Svátky v prosinci

PROSINEC JE MĚSÍCEM V ROCE, VE KTERÉM SLAVÍME NEJKRÁSNEJŠÍ SVÁTKY ROKU, KTERÝMI JSOU VÁNOCE.

Historie Betlémů

K zobrazení proslulé biblické scény inspirovalo jeho tvůrce narození Krista a klanění králů. Všeobecně se soudí, že první živý jesličkový obraz vytvořil František z Assisi už v roce 1223. V jeskyni nedaleko obce Grecio v Umbrii dal umístit jesle vystlané senem. U jeslí postavil osla a vola a sloužil zde za přítomnosti vesničanů štědrovečerní mši. Scéna se natolik líbila, že byla napodobována v řadě italských klášterů.

V době gotiky se setkáváme se Svatou rodinou při církevních hrách. Ježíšek, někdy i Josef a Marie, byl vyřezán ze dřeva, ostatní postavy hráli živí herci.

Koncem 16. století se o budování kostelních betlémů zasloužili jezuité konající své misijní cesty ve velké části Evropy, ale i v Asii a Jižní Americe. Za skutečné předchůdce současných jesliček jsou považovány jesličkové oltáře a skříně, které zobrazovaly Kristovo narození. Tyto obrazy byly neměnné. Teprve později byly betlémové postavy, často v životní velikosti, přemísťovány podle betlémské časové posloupnosti (oznámení příchodu Spasitele, narození, klanění králů). To zvýšilo zájem diváků.

První kostelní jesle u nás byly vystaveny o Vánocích roku 1562 v kostele svatého Klimenta na Starém Městě pražském. Stavění jeslí se rychle šířilo i v okolí Prahy.

Po roce 1780 bylo vystavování jeslí v kostelích

označovány za nedůstojné, protože věřící, především mládež, věnovali obvykle více pozornosti vlastním jeslím než církevnímu obřadu. Proto byly z chrámových prostor vykázaný.

Kostelní jesle byly zpravidla vyráběny profesionálními mistry. Postavy oblékali do drahých látek, nechyběl ani bohatý doprovod služebnictva. Celá betlémská scenerie byla většinou zasazena do fantastické biblické krajiny.

Biblický příběh prosté ženy Marie s dítětkem byl lidem velmi blízký, a tak vymýšleli, jak by se ubohé ženě s děckem mohlo pomoci. Pod rukama prostých řemeslníků, někdy i samouků, začaly vznikat nové, lidové betlémy. Ty už bývaly umístěny do české krajiny a stavení se podobala venkovským chaloupkám a městským domům. Postavičky vyjadřovaly snahu pomoci bezbrannému dítěti a vedle darů králů snášely dítěti vše potřebné k životu i prostí lidé.

Obliba stavění jesliček byla tak velká, že vznikaly celé dílny, kde se betlémy vyráběly. Vyřezávané betlémy z lipového dřeva byly poměrně drahé a mnozí si nemohli jejich nákup dovolit. Vzhledem k značné poptávce a také snaze zlevnit výrobu se začaly betlémy lisovat do forem, tzv. kadlubů, z papírové masy, sádrové hmoty, hlinky, těsta nebo vosku..

Usušené figurky se pak barvily. Místy se vyráběly betlémy keramické.

Na konci 19. století byly trhy u nás, ale i jinde v Evropě, doslova zavaleny sériově vyráběnými figurkami v několika velikostech V tu dobu se k nám začaly dovážet z Drážďan a Innsbrucku vystřihovací betlémy. Byly skladné a lehce sestavitelné. Za krátký čas vystřihovací betlémy malovali i naši autoři. Ve 20. století ovládly trh výhradně vystřihovací a skládací betlémy. Se zvykem zdobení vánočního stromku začaly však betlémy ustupovat.

Od 60. let minulého století zájem o jesličky opět roste. Lidé si je začínají zhotovovat sami, některé dílny je vyrábějí profesionálně. Objevují se betlémy vyrobené z vizovického pečiva, šustí, slámy, keramiky nebo moduritu. Řada sběratelů betlémů je zároveň i tvůrci nových jesliček.

Historie a význam vánočních dárků

Obyčej dávat dary "o svatých nocích" je známý od středověku. Vánoční dar pomáhal po celá staletí upevňovat vzájemné svazky. Lidé věřili, že prostřednictvím daru dávají část sebe sama. Jednalo se ovšem o dárky drobné, často vlastnoručně vyrobené, které s charakterem soudobé nadílky mají pramálo společného.

Dříve se např. dětem a mladým lidem nadělovala červená jablíčka (symbol zdraví, síly a dlouhověkosti), ořechy (slibující moudrost a zralost) či sladké perníčky (příslib radostí a slasti mládí). Mládenci a panny dostávali obvykle nějakou ozdobu. Dívky často náramky s tyrkysy nebo bílými perlami, které symbolizovaly jejich čistotu, poslušnost a povinnost k rodičům. Kde na to rodina měla, dostával chlapec nebo dívka zlatý nebo alespoň zlacený řetízek nebo náramek. Jeden ze zvyků vyžadovalo dát každému dítěti, staršímu dvanácti let stříbrnou či zlatou minci. Pokud ji obdarovaný celý večer nepustil z dlaně, měl zajištěn bohatý život. Dospělí si s oblibou dávali láhve s vínem, sladkosti a kandované ovoce, proto-

že ty slibovaly sladký život. Pokud někdo chtěl přát druhému slávu, štěstí a mnoho krásných chvil, poslal mu vonnou mast nebo voňavku...

Přemrštěně nákladné dary jsou doménou dnešní doby a plní spíše funkci užitkovou. Pochopitelně však záleží pouze na nás samých, zda i dnes dokážeme dávat a přijímat vánoční dárky jako upřímná poselství svých srdcí.

Když na Štědrý večer zazní cinkot zvonku, všechny děti vědí, že Ježíšek je už vzhůru a přinesl jim ozdobený stromček s dárky. Každé malé dítě u nás ví, že dárky pod vánoční stromček naděluje Ježíšek. Třebaže ho nikdo nikdy ve skutečnosti neviděl, je našim srdcím blízký. Jako nadpřirozená, všeobjímající bytost k českým Vánocům prostě patří.

Ježíšek - boží Jezulátko, štědré především k dětem, je bezesporu českou doménou. Neboť ve světě rozdávají vánoční dárky převážně staří, fousatí dědečkové. Např. ve Francii Pepa Noell, v Německu Weihnachtsman, ve Finsku Velký Ukko, v Holandsku Mikuláš, ve Švédsku Jultomten, v Rusku děda Mráz, v anglosaských zemích Santa Claus.

Symbolika českého Ježíška bezprostředně souvisí s tradicí betlémů, které sehrávaly v interiéru světnice velkou roli. Poprvé se u nás objevily v 16. století. Děti si logicky Ježíška připodobňovaly k Jezulátku v jes-

ličkách, které samo obdarováno dělí se s nimi o radost, bdí nad jejich štěstím a plní jejich tajná přání.

Ve světě se největší oblibě těší anglosaský Santa Claus, bělovousý děda v červeném hábitu, který za dětmi přijíždí ze severu na saních tažených soby. Začátkem zimy se ze svého bydliště vydává do měst. Někde chodí po světě s pytlím dárků, jinde se s tímto pytlím spouští komínem do kamen a krbů.

Santa Claus neboli St. Nicolaus (z řečtiny) neboli Svatý Mikuláš se narodil roku 250 našeho letopočtu v maloasijském městě Patara. Jeho zámožní rodiče brzy zemřeli a soucitný mladík ze zděděného jmění štědře podporoval chudé. Nejraději to dělal potají, ale v nevelkém městě se na to občas přišlo. Za čas Nicolause všichni velebili. Ten však chválu neunesl a raději utekl "do světa". Později se stal biskupem v Myře na jižním maloasijském pobřeží. Ujímal prý se zvláště chudých dětí, štědře je obdarovával. Zemřel kolem roku 345, jeho kult však došel nesmrtelné tradice a každé Vánoce znovu ožívá.

Účastníci santsaclausovského kongresu (který se v roce 1991 konal v Kodani) rozhodli, že sídelním městem štědrého muže, který rok co rok o Vánocích stihne obdarovat statisíce dětí, bude město Nuuk v Grónsku, kde byl zřízen i speciální poštovní úřad, kam na

adresu Santa Clause chodí psaníčka z celého světa. "On" na ně odpovídá krátkým blahopřáním v angličtině, dánštině či grónštině. V posledních letech však stále více blahopřání vyřizuje po internetu - přece jen je to rychlejší.

Byli Tři Králové čtyři?

Mnozí znáte legendu Henryho van Dyka, v níž autor kromě tradičních tří mudrců zobrazuje perského mudrce Artabana. Prodal dům a koupil tři diamanty, které chtěl darovat nově narozenému Králi. Na místo setkání přišel později, protože na poušti potkal žebráka, kterého zachránil jedním z diamantů. Po velkých útrapách dorazil do Betléma, ale Svatá rodina už byla pryč. Ve městě právě vraždili Herodovi vojáci a Artaban druhým z diamantů zachránil život jednomu chlapci.

Třicet let procházel krajem. Unavený se vrátil do

Jeruzaléma, kde se právě chystalo Ježíšovo ukřižování. Mudrc spěchá, aby se alespoň v poslední chvíli poklonil Mesiáši a možná mu diamantem zachránil život. Cestou ale přichází i o tento poslední – daruje ho jako výkupné za dívku, které hrozilo otroctví.

Pokleká před Ježíšův kříž, zklamaný, že mu nemá co dát. Ježíš ale říká: „Potkal jsi mě už v žebrákově, chlapci i v děvčeti, kterým jsi zachránil život... Proto ještě dnes budeš se mnou v mém království.“

Vánoční pranostiky

Pranostiky vycházely z konkrétních zkušeností mnoha generací, předávaných z rodičů na děti. Připomeňme si některé z pranostik, které se vážou k vánočním dnům:

*Na Adama a Evu (24.12.)
čekejte oblevu.*

*Je-li na Štědrý večer nebe
hvězdnaté, bude rok
úrodný.*

*Když na Štědrý večer
sněží, na pytle se chmel
těží.*

*Mráz na Boží narození
(25.12.) – zima se udrží
bez proměny.*

*Když na Boží hod prší,
sucho úrodu poruší.*

*Jak na Nový rok,
tak po celý rok.*

*Na Nový rok o slepičí
krok.*

Na Tři krále mrzne stále.

*Je-li na tři krále jasno, zadaří
se pšenice.*

*Jak vánoce obalí stromy
sněhem, tak posype je jaro
květem.*

*Zelené Vánoce – bílé
Velikonoce.*

Jaký prosinec, takové jaro.

Vánoční příběhy

VZPOMÍNKA NA JEŽÍŠKA, KTERÝ SKORO NEPŘIŠEL

Kdo by neměl rád Vánoce? Ze všech nejvíc se však přece jen radovaly děti. Ani my s bratrem jsem nebyli jinačí. Nedočkavě jsme počítali každý den, radostně očekávajíc štědrovečerní nadílku. Samozřejmě jsme se vždycky dočkali a Ježíšek k nám byl velice štědrý. Sice to nebyly takové dárky, na jaké jsou zvyklé dnešní děti, ale přesto Vánoce z těch časů, jednoznačně patří k těm nejkrásnějším. Zmíním se aspoň o jedné, které měly tak trochu neobyčejný průběh.

Všechno to vlastně začalo tím, že jednoho krásného dne, bylo to myslím někdy kolem Mikuláše, mi můj starší bratr sdělil zdrcující zprávu, že letos nám Ježíšek žádné dárky nepřinese. Ne že bychom nebyli dostatečně poslouchali. To bychom si stejně ani při nejpřísnější sebekritice nepřiznali. Dárky nebudou jednoduše proto, že Ježíšek nikdy žádné dárky ani nenosil! Když jsem tyto pádné argumenty odmítla vzít na vědomí, tváříc se značně nechápavě, dostalo se mi expresního školení o tom, že dárky nám vlastně kupují rodiče. Jak jen jsem byla zklamaná! Chudší o jednu iluzi jsem se žalostně rozplakala.

Bratr, který si odjakživa dokázal zachovat chladnou hlavu, však nepropadl panice ani žalu a rozhodl se převzít iniciativu pevně do vlastních rukou. V našem případě to znamenalo asi tolik, že jsme se rozhodli poprvé v životě koupit rodičům i babičce a dědečkovi vánoční dárky. Nakonec, co nám zbývalo, když Ježíšek přece žádné dárky nenosí. Nu co, nějaké to „jmění“ jsme měli, bylo toho tak kolem dvaceti korun. A tak jsme nakonec po delší úvaze v obchodě se smíšeným zbožím koupili vázičku za pět korun, tatínkovi nejlacinější pěnu na holení a babičce alpu na mazání nohou a fialkové mýdlo.

To bylo radosti, když jsme dárky – už zabalené – zamkli na Štědrý den do skříně a netrpklivě jsme čekali, kdy je budeme moci nepozorovaně položit pod rozžářený stromek. Jak se tak chýlilo k večeru, bratr začal být stále nedůvěřivější. Nabyl dojmu, že rodiče své dárky ve skříně objeví a bude po překvapení. Vtom dostal spásonosný nápad.

„Viš, co uděláme?“ zeptal se mne. „Klíček od zamčené skříně schováme a abychom měli úplnou jistotu, že skříň neotevřou jiným, vyzkoušíme, jestli se k ní nehodí nějaký další klíček.“ A protože byl opravdovým mužem činu, nelenil, a jak řekl, tak udělal. Stalo se však něco nečekaného. Klíček od druhé skříně, který jsme na zkoušku strčili do zámku, se nám vzpříčil a nakonec zlomil. A my ne a ne ho dostat ven. Co teď? Dostali jsme strach a proto mi bratr rychle nařídil zamknout i dveře od pokoje, aby rodiče nezjistili, co jsme vyvedli. Ale ani to jsme neměli dělat, protože ze strachu jsme se zamkli tak důkladně, že jsme potom vůbec nedokázali odemknout. Až na velké naléhání rodičů, kteří nás už volali k štedrovecerní večeři, jsme nakonec museli s pravdou ven. A tak, ještě dřív, než jsme usedli ke stolu, musel k nám tatínek vylézt po žebříku a oknem se dostat k nám do pokoje. Ještě štěstí, že ten pokoj byl v rodinném domě na přízemí. Otcí se sice podařilo otevřít, ale když se dozvěděl, že si ještě bude muset poradit i se zlomeným klíčkem od skříně, zatvářil se patřičně znechuceně. A jak to nakonec dopadlo? Protože jsme mermomoci chtěli rodičům připravit vánoční překvapení, musel tatínek skříň s dárky, které tam pro ně Ježíšek nechal, vypáčit. Konečně zavládla v naší rodině vánoční pohoda a my jsme si spokojeně vydechli. Ony ty svátky dají člověku někdy pořádně zabrat...

VÁNOCE ALE NEJSOU JEN O TRADICÍCH, NÝBRŽ I O JÍDLĚ. TAKŽE JSME PRO VÁS PŘIPRAVILI NĚKOLIK ZAJÍMAVÝCH RECEPTŮ.

Martinské rohlíčky

420 g hladké mouky
280 g másla
140 g moučkového cukru
4 žloutky
trochu soli
20 g droždí
vlažného mléka tolik, aby těsto bylo vláčné jako na buchtičky

Těsto pečlivě vypracujeme a necháme vykynout. Pak je dáme na vál posypaný moukou, rozválíme na placku asi 1 cm silnou a vykrájíme libovolně velké trojhránky. Ty naplníme zavařeninou nebo připraveným tvarohem, mákem či švestkovými povidly, potom svineme v rohlíčky a kládeme na plech vymaštěný máslem. Potřeme vajíčkem nebo rozehřátým máslem, necháme asi ¼ hodiny vykynout a upečeme v troubě do žluta. Upečené rohlíčky posypeme vanilkovým cukrem.

Vizovické pečivo

500g hladké mouky
2dcl vody
možno přidat lžičku octa

Těsto se musí alespoň půl hodiny zpracovávat a pak se nechá zhruba jednu hodinu odležet v plastickém sáčku, aby neoschlo. K základnímu tvaru figurek se přilepují ručičky, křídla, pentle, růžičky a další kousky. V místě napojení je nutno těsto navlhčit, aby se dobře propojilo. Tvar se upravuje nastříháním špičatými nůžkami. Očka jsou zhotovena z koření, které se navlhčí a do těsta vmáčkne. Figurky se položí na suchý plech, kde přibližně hodinu schnou. Poté se potřou rozšlehaným vajíčkem a dají se péci při nízké teplotě. V závěru pečení se

teplota zvýší, aby pečivo získalo typickou zlatohnědou barvu. Máme-li pečivo více let, můžeme je potřít rozšlehaným žloutkem a v troubě nebo ramosce přepéci. **Není určeno k jídlu!!!!**

Vánoční pohádka

Babička Strouhalová měla malý krámeček na rohu Dlouhé ulice, tam, jak se chodí po schůdkách dolů do městského sadu. Nebyl to krámeček s dveřmi a s výkladní skříní - , na to babička Strouhalová neměla. Její krámeček byl jediný malý stolek a nad ním velikánský deštník. Na stole ošatka s jablky, několik pytlíků s burskými oříšky, v sklenici lízátko na hůlčičkách a v skříňce pod skleněným víkem sladové bonbony a kokosové koláčky, to bylo babiččino zboží.

Před vánočními vyložila babička Strouhalová ve svém krámku také ještě jiné věci: čokoládové figurky, balené i nebalené, cukrové hvězdy a všelijaké jiné kousky na stromeček. Lidé se tomu divili a říkali: „Copak vás to napadá, babičko, copak si myslíte, že u vás někdo bude kupovat také věci? V Dlouhé ulici a na náměstí a všude v městě je krám na krámě - , a ve všech tolik krásných kousků, poběží on zrovna někdo sem k vám.“ Ale babička se usmívala:

„Když já musím ty věci také mít. U mne, abyste věděli, u mne nakupuje sám Ježíšek. Ten by dělal dílo, kdyby přišel a já bych neměla nic na prodej.“ Tomu se lidé smáli. Ježíšek – a nakupovat u babičky Strouhalové! Nikdo tomu nevěřil - , ale já už tomu věřím, poněvadž mi babička Strouhalová jednou pověděla, jak to

je. Ježíšek, povídala, má před vánočními vždycky mnoho práce. To víš, těch dětí všude a každé něco chce. Sám by na to nestačil a tak mu musí vypomáhat kdejaký anděl a svatý v nebi. Svatý Petr pozlazuje ořechy, svatý Kryšpín, patron ševců, leští botky, které budou nadělovány pod stromečky, svatá Cecilie, slaná muzikantka, ladí trumpetky a potahuje bubny, svatý Florián, to je patron hasičů a kominíků, připravuje svíčky a prskavky - , kde kdo, každý má plné ruce práce. Jen Mikuláš nemusí nic dělat. Je ještě unavený po své nadílce a tak si hová u nebeských stáložárných kamen, to je, víme slunce, pěkně pohodlně natažen na oblaku jako na otomanu.

Ježíšek si zapisuje všechny děti v notýsku, aby věděl, co komu nadělit. Jen děti, které zlobí a neposlouchají nebo nechtějí jíst polévku nebo si nečistí pořádně zoubky, takové tam v notýsku zapsány nejsou a pro ty také Ježíšek nic nechystá. Jejich tátkové a maminky sami píší Ježíškovi: „Našemu Ládíkovi nebo naší Andulce nebo jak už se ty nehodné děti jmenují, tomu našemu neposluchovi a neposedovi, Je-

žíšku, nenaděluj nic! Metlu nebo rákosku už máme a nic jiného nezasluhuje.

No – a tak se stane, že Ježíšek na nehodné děti s ničím nepamatuje. Už je Štědrý večer, kapr už je usmažen, jablkový závin je upečen – ale nehodné dítě nemá na stromečku ještě docela, docela nic.

Ježíšek zatím naděluje hodným dětem. A když to vidí rodiče nehodných dětí, přeje jim jim líto. Otevřou okno a vyhlíží Ježíška, kdy poletí kolem. Abyste věděli: za starých časů jezdival Ježíšek po světě v zlatých saních, tažených stříbrnými koníky. Ale teď má krásné letadlo s andělskými křídly a poletuje v povětří. Ale kdepak jsme to přestali?

Už vím - u těch rodičů. Dívají se z oken, pokukují po ulici. A když letí Ježíšek kolem, volají:

„Na slovíčko, milý Ježíšku! Psali jsme ti, abys našemu Ládíkovi nebo naší Andulce nic nenadělil, ale přeje jsme si to rozmyslili. Ládík - nebo Andulka – se teď před vánočními náramně polepšili, poslouchají a jsou hodné a vůbec dělají dobrotu, a tak bys jim měl přeje jen něco dát pod stromeček. Je pořád ještě prázdný, jak jej hajný v lese uřízl.“

„Dobrá“, povídá Ježíšek, „když myslíte, tak jim taky nadělím. Ale napřed, to musíte uznat, napřed musím k hodným dětem. Jak pak by k tomu přišly, aby nedostaly nic. Já totiž mám sebou jen tolik věcí, kolik bylo objednáno - , a pro vašeho Ládíka anebo pro vaši Andulku nebylo objednáno nic.“

A tak naděluje Ježíšek napřed hodným dětem. A když je se vším hotov, rozpomene se i na ostatní, co se polepšily teprve před vánoce. Ale to je těžká věc. Už je pozdě, všechny krámy v městě už jsou zavřeny, v ulicích je ticho, ani za milion už bys nic nekoupil. Ježíšek smutně věší hlavu. „Stafraporte,“ říká, „tohle je mela, copak já jim teď nadělím?“

Ale potom se ťukne prstíčkem do čela a rozpomene se: „Jak jen jsem mohl zapomenout na babičku Strouhalovou tamhle na konci Dlouhé třídy! Ta svůj krámek jistě ještě nesložila.“

Otočí letadlo a už letí sem ke mně. Já už na to každý rok pamatuji a беру si na Štědrý den vždycky více zboží do krámku. Letadlo se snese dolů před můj krámek, Ježíšek vesele zavolá: „To jsem rád, babičko, že jste ještě nešla domů! Co já bych si bez vás počal - , musím podělit ještě tolik dětí a nemám kde nic tu nic a do nebe už se vracet nemohu.“

Potom skoupí celý můj krámek, Pomohu mu všechno naložit do letadla a Ježíšek platí. Vytáhne pytlíček sešitý z dvou obláčků, a vysází mi na prázdný stolek řádku hvězdiček. Hvězdičky, abyste věděli, jsou Ježíškovi peníze.

„Dobrá“, řekl jsem babičce, „to je moc zajímavé, děkuji vám pěkně, paní Strouhalová, že jste mi to pověděla. Ale ještě mi řekněte, kam dáváte ty hvězdičky?“

„Jste vy ale zvědavý,“ hrozila se babička, ale kdy už jsem vám pověděla všechno, povím i tohle. Já si hvězdičky nenechám, kdepak! Když Ježíšek odletí, složím krámek na vozík. Ale než se rozjedu k domovu, vyhodím hvězdičky nahoru nad hlavu. Hvězdičky letí a letí, až se přilípnou na nebesa a odtamtud potom svítí do svaté noci ...“

Tak tohle mi povídala babička Strouhalová. Jsem rád, že ji to vypravovala, aspoň teď vím, proč zrovna na Štědrý večer svítí na nebi vždycky tolik hvězd ...

Básničky pro děti

Sněží, sněží, sněží,
zima k nám už běží,
kam se jenom kolem díváš,
plno sněhu leží.

saně, naše saně,
sedneme si na ně
a pak z kopce dolů
pojecháme spolu!

Dolní Roveň 200
PSČ 533 71

Já su malý hošíček
a mám plný košíček,
ten je plný oříšků,
ponesu ho Ježíšku.

Bratr můj taky
chytil tři ptáky,
jednoho slavíčka,
druhého stehlíčka,
třetího pěkného
pěkného čížička.

Koleda, koleda, Štěpáne,
co to neseš ve džbáně?

„Nesu, nesu koledu,
upad jsem s ní na ledu,
psi se na mě sběhli,
koledu mně snědli.
Já jsem křičel: huška, huška,
oni přece jedli.“

Zdalipak jste hodní byli,
svoje blízké nezlobili?

A co takhle básničku,
umíš malý hošíčku?
Čerta se bát nemusíme,
vůbec totiž nezlobíme.
A když tak jen trošinku,
tatínka a maminku.

Dění ve škole

Čerti a Mikuláš v Rovni

V pátek dopoledne chodili v Rovni čerti..... Mikuláš to ve čtvrtek nemohl všechno stihnout, tak si něco nechal i na další den. V pátek navštívil spolu s čerty a trojicí andělů první i druhý stupeň ZŠ i mateřskou školku. Vyslechli si několik básniček a písniček (dokonce počítání v angličtině do 20 !!!) a hodným dětem rozdali sladkosti. Ti "zlobivější" museli Mikulášovi slíbit, že se polepší. A ten zase slíbil, že si to za rok zkontroluje. 😊

V pondělí 2. 12. začíná žákům 8. a 9. ročníku kurs taneční a společenské výchovy - již tradiční "**Minitaneční**". Čeká je 10 lekcí společenského tance a prodloužená. Žáci 9. ročníku pak celý kurs zakončí předtančením a slavnostním stužkováním na Společenském večeru SRPD.

Školní družina navázala spolupráci s dětským domovem ve Starých Holíčích. Vyrábíme pro děti drobné dárečky k Mikuláši. 10. prosince 8 dětí ze školní družiny navštíví s paní vychovatelkou Vachovou dětský domov a společně dětem dárečky předají. Zároveň se podívají, jak děti žijí.

Zpívání na schodech

V pátek 20. 12. se uskutečnilo již tradiční "Zpívání na schodech". V 9.00 hod. se všichni žáci sešli na chodbě, kde si v podání svých spolužáků vyslechli 7 tradičních českých koled. Chtěli bychom velmi poděkovat panu Macháčovi a paní Mastíkové za krásně připravený program.

Projektový den „Vánoce na malé škole“

Pátek 20. 12. jsme prožili trochu jinak. První a druhou vyučovací hodinu jsme si ve třídách povídali o vánočních zvycích, zpívali jsme koledy a připomínali si, co je nejdůleži-

tější pro rodinu během Vánoc. V každé třídě byl stromeček a děti se vzájemně obdarovávaly drobnými dárky. I svačina byla neobvyklá, objevilo se cukroví a vánoční pamlsky, v první třídě krásný dort, který pro třídu upekla p. Čermáková. V 10 hodin jsme se sešli v tělocvičně a čekal nás program „Děti dětem“ . Jednotlivé třídy předvedly svým spolužákům to, co měly nacvičené pro rodiče. Na závěr jsme si všichni zazpívali koledy a popřáli si krásné Vánoce.

Chtěli bychom touto cestou popřát všem učitelům a žákům krásné Vánoce a hodně štěstí, zdraví a pohody do nového roku.

